

MARIAN HOEFNAGEL

WEG VAN JOU

Verliefd op een vluchteling

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Het vakantiepark

Owen rent door het vakantiepark.
Links en rechts van het pad staan houten huisjes.
Leuke houten huisjes met een puntdak.
De daken lopen helemaal door tot aan de grond.
Het lijkt net een kabouterdorp.

Owen is laat. Hij is veel te lang bij Ben gebleven.
Ben, dat is de opa van Owen. Maar Owen zegt
nooit opa; dat past niet bij Ben.
Ben geeft pianoles aan Owen, iedere zaterdag.
Pianoles en keyboardles.
Na de les blijft Owen altijd nog een poosje
praten.
Dat is leuk, want Ben heeft veel te vertellen.

Vroeger was Ben heel beroemd.
Toen reisde hij met zijn band de hele wereld over.
Ben is overal geweest: in Amerika, in Japan,
in Australië.
Jarenlang ging hij van het ene hotel naar het
andere. Thuis was hij bijna nooit.
Maar dat vond hij helemaal niet erg.

Dat is nou eenmaal zo, als je in een beroemde band speelt, zegt Ben.
Hij vond het trouwens wel best in die luxe hotels.
Nu woont hij een stuk minder luxe: in een klein houten vakantiehuisje.
Maar ook dat vindt Ben wel best.

Bij de ingang van het vakantiepark staat Owens fiets.
Gauw haalt Owen het slot van zijn fiets, en hij racet weg.
Om zeven uur heeft hij afgesproken in het dorpshuis.
Daar is een talentenjacht en Owen gaat meedoen.
Samen met zijn vriend Jaap.

Eigenlijk waren ze helemaal niet van plan om mee te doen.
Voor de grap hebben ze een keer een rap gedaan op een klassenavond.
Iedereen vond hun optreden geweldig.
Hun mentor heeft Owen en Jaap toen opgegeven voor de talentenjacht.
En de hele klas komt kijken.

Een andere tekst

‘Waar was je nou?’, vraagt Jaap nijdig.
Hij staat voor het dorps huis op Owen te wachten.
Owen zet gauw zijn fiets in het fietsenrek.
‘Je kent mijn opa’, zegt hij. ‘Die heeft altijd zoveel te vertellen. Hij heeft me ook een paar gave loopjes voor op het keyboard geleerd.
En hij had nog een paar ideetjes om de tekst van de rap te veranderen.’

Owen haalt een stuk papier uit zijn jaszak.
Daarop heeft hij de woorden van hun rap staan.
Met rode balpen heeft Ben hier en daar een paar woorden veranderd.
Owen laat het trots aan Jaap zien. Hij vindt dat de tekst er veel beter van geworden is.
Maar Jaap wil niet naar de veranderde tekst kijken.
‘Dat kunnen we nu toch niet meer uit ons hoofd leren’, zegt hij.
‘En ik vind onze eigen tekst trouwens prima.
Laten we maar naar binnen gaan en zeggen dat we er zijn.’

Owen loopt een beetje teleurgesteld achter Jaap aan.

Maar ja, misschien heeft Jaap wel gelijk. Een nieuwe tekst moet je natuurlijk eerst oefenen. Anders gaat het fout.

Hij stopt het stuk papier weer in zijn jaszak. De volgende keer dan maar.

‘Zijn jullie Jaap en Owen?’, vraagt een vrouw vriendelijk.

De jongens knikken.

De vrouw kijkt op een lijst.

‘Jullie moeten meteen na de pauze optreden’, zegt ze.

‘Hoe laat is dat ongeveer?’, vraagt Owen.

‘Ik denk om half negen’, zegt de vrouw.

‘Dan hebben we nog tijd genoeg’, zegt Owen lachend. Hij stoot Jaap even aan.

‘Nu kunnen we toch die tekst van mijn opa gebruiken’, zegt hij.

Maar Jaap schudt zijn hoofd.

‘Nee, hoor’, zegt hij. ‘Daar ben ik veel te zenuwachtig voor.’

Talentedjacht

Het is druk in het dorps huis. De grote zaal zit helemaal vol.

Owen ziet een heleboel bekenden.

De jongens en meisjes van zijn klas natuurlijk.

En zijn mentor.

Maar hij ziet ook nog andere mensen die hij kent. Mensen uit het dorp. En mensen uit het vakantiepark waar Ben woont.

De mensen uit het vakantiepark zien er vrolijk uit. Ze hebben gekleurde bloezen aan en sjaals om hun hoofd.

De vrouwen hebben lange rokken aan.

En de mannen dragen wijde, zwarte broeken met hoge laarzen.

‘Zijn dat nou die asielzoekers?’, fluistert Jaap.

Owen knikt.

‘Ja, dat zijn de burens van mijn opa’, zegt hij zachtjes.

‘Ken je ze?’, fluistert Jaap weer.

‘Niet echt’, antwoordt Owen. ‘Ik zie ze wel eens door het vakantiepark lopen.’

We zeggen elkaar gedag. Meer niet.’
‘En je opa?’, vraagt Jaap.
‘Die kent ze natuurlijk wel’, zegt Owen.
‘Wat vindt hij van ze?’, wil Jaap weten.
Owen haalt zijn schouders op.
‘Hij vindt ze wel aardig, geloof ik’, zegt hij.
‘Dan is hij vast de enige in het dorp’, grinnikt
Jaap.

Owen kijkt even naar de mensen uit het
vakantiepark.
Een meisje met een lange, rode rok en een
blauwe sjaal om haar hoofd lacht naar hem.
Hij lacht terug.
‘Hoezo is mijn opa de enige die de asielzoekers
aardig vindt?’, vraagt hij aan Jaap.
‘De rest van het dorp is niet blij met hen’, legt
Jaap uit.
Hij knikt naar een man die het toneel opkomt.
‘Luister maar’, zegt hij.

Toespraak van de burgemeester

De man op het toneel begint te praten.

‘Dames en heren’, zegt hij in de microfoon.

‘Wat fijn dat u er allemaal bent.’

Hij is even stil en kijkt de zaal in.

‘Ik ben vooral blij met de komst van onze gasten in het dorp’, gaat hij verder.

‘Onze gasten uit het verre Baskistan.

Zij hadden in hun eigen land geen toekomst.

En daarom zijn ze naar Nederland gekomen.

Zij zijn in ons dorp te gast, totdat ze een verblijfsvergunning hebben gekregen.

Met die verblijfsvergunning kunnen ze werk zoeken. En een echte woning.

Want ze kunnen niet hun hele leven in het vakantiepark blijven wonen.’

‘Wie is die man?’, fluistert Owen tegen Jaap.

‘De burgemeester, joh!’, fluistert Jaap terug. ‘Dat zie je toch!’

Owen schudt lachend zijn hoofd.

‘Nee’, grinnikt hij zachtjes. ‘Weet ik veel wie de burgemeester is.’

‘Dames en heren’, gaat de burgemeester verder.
‘De afgelopen weken heb ik veel boze brieven gekregen. En e-mails. En telefoontjes. Veel mensen uit het dorp maken zich zorgen. Zij vinden dat het vakantiepark voor mensen op vakantie is. En niet voor asielzoekers. En daar hebben ze gelijk in. Maar we kunnen onze gasten uit Baskistan niet buiten laten slapen. Ze moeten een dak boven hun hoofd hebben. En de huisjes in het vakantiepark staan toch heel vaak leeg. Dus dit leek mij een goede oplossing. Ik beloof u dat het een tijdelijke oplossing is. Onze gasten vertrekken weer, zodra ze een verblijfsvergunning hebben. En dan is het vakantiepark weer gewoon vakantiepark.’

De mensen in de zaal luisteren verbaasd. Ze zijn hier naartoe gekomen voor een talentenjacht. Niet voor een toespraak van de burgemeester over asielzoekers.

‘Ik heb onze gasten gevraagd vanavond hier te zijn’, zegt de burgemeester.

‘Zij gaan meedoen aan de talentenjacht.

Zo kunnen wij elkaar een beetje leren kennen.

Zij kunnen zien wat voor talenten wij hebben.

En wij kunnen zien wat zij allemaal kunnen.

Dames en heren, hier zijn ... de Baski's!